

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

§. 1. Murmurationes & querelæ contra monstra.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

Francisc.
Ferd. de
Cord. in
Didascal.
Multipli.
ci. cap. 8.
Delrius
Coñent.
in Hercu-
lem Oe-
teum Se-
nece.

ctentia, quarum vna fœno, altera vino gauderet: neque opus duplici ventre, & stomacho, aut quadruplici pede, cùm, vt suprâ ex Æliano docuimus, Onocentauri manibus loco pedum nitantur, quando celerandum est. In hanc sententiam etiam scribit Franciscus Ferdinandus de Cordoua. Qui post Delrium, hæc pleraque copiosius disputauit. Verùm his affatim probatum est, gigni monstra; nunc cur ea vel à natura gignantur, vel ab authore naturæ gigni sinantur inquiremus.

C A P V T III.

Iniquas hominum de Monstris & monstrosis querelas compesci ex eo, quòd monstra & monstrosi sint Dei opus, & eorum irrisores diuinitus puniantur.

§. I.

Murmurationes, & querela contra monstra.

DVplex iniuria est, si quis inde contumeliam patitur, vnde laudari merebatur. Quare & illi gemina pœna digni sunt, qui Deum in operibus suis non solum laude

laude nulla afficiunt, sed etiam murmurando blasphemant. Hanc ob causam, meritò illis, qui denario diurno non contenti murmurauerunt, iratus paterfamilias dixit: *An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum? Vnusquisq; ob proprium suum peccatum damnatur*, ait S. Basilius, *ita & qui murmurauerint, ob murmurationem. Verùm sæpe alij alia de causa murmurant. Nam hi quidem propterea murmurant, quòd, unde ventrem suum distendant, non habent (ut qui gula præter modum dediti sunt, & ventrem faciunt Deum suum) illi verò, quòd in pari honore habeantur cum nouissimis, in quo apertè indicant suam inuidiam, quod vitium multis in locis solet scriptura coniungere homicidio. Alij præterea alia de causa. Qualis causa est, si parentibus non conceditur, quod optant; immo si datur, quod horrent, pro pulchra prole deforme monstrum. Nam eiusmodi monstruosum partum, in alijs rebus, ut plantis, & bestijs miramur, miseramur in hominibus; neq; satis sibi suam infelicitatem deplorare posse videntur parentes, si sobolem nacti sunt, non iam caprinis pedibus, more Satyrorum; aut *Semiuirumq; bouem, semibouemq; virum;*
fed*

Mattha
20. 15.
S. Basil.
in reg.
breu. q. 63

sed vel brachio carentem, vel naribus destitutum, vel aure truncatum, vel plures digitos in manibus singulis habentē : quales in Geth vir fuit excelsus, qui senos in manibus pedibusq; habebat digitos, id est, viginti quatuor, & erat de origine Arapha. Quin immò, si vel de materna imaginatione, purpuream in fronte notam, aut ingenis nigram maculam frago, moro, aut pruno flagrantius appetito similem gerat, quanta est sollicitudo corrigendi? quanta, contra Naturæ errorem, immò contra ipsum Naturæ authorē querelæ existunt? quasi Deus ad illorum imperium, non ad suæ sapientiæ voluntatem fœtum in vtero fingere debuisset. Mallem, inquiunt, nullum filium habuisse, quàm non integrum; mallem filiâ caruisse, quàm quæ visu, auditu, aut linguæ vsu careret. Quis ducet cæcam, nisi puer baculo trahens viarum monstratore? quis surdam non dicet absurdam? quis elinguem non comparabit cum milite, qui non habet ensē? aut cum barbitō, quod caret plectro? Quot liberi in lucem prodeunt, instar Midę, auriti; aut manibus vncis, ad modum Harpyiarum; aut cute pilosa, tanquam Simij,

aut

2. Reg. 21.
20.

libell.
ger ni
pion

aut Panisci; quæ non lamenta funduntur?
quanto pudore erubescunt parentes, co-
gnati, affines? quid non excogitant amici,
ad occulendum, in perpetuos carceres in-
cludendum, vel sæpe etiam omninò è me-
dio tollendum tam informem partum?
Nota est cistella viminea Mineruæ, quæ
Erisichthonem clausit. Multò autem im-
patientius illi ipsi ferunt suam monstrosi-
tatem, qui sic nati eam cognoscunt. Si
enim quædam puellæ, ob ruffum capilli-
tium, quædam ob luscum oculum, quæ-
dam, quòd sint nec minimo naso,

*Nec bello pede, nec nigris ocellis,
Nec longis digitis, nec ore sicco,
Nec sanè nimis elegante lingua,*

Naturam & Naturæ Dominum identidem
accusant, quid facient, si barba mentum
vestiat, non in munimen virginitatis, sed
in coniugij impedimentum? Si dentem os
exerat aprinum? Si effigiem bufonis in-
fronte sedentem circumferat? si strumam
effundat vsque ad vmbilicum? Nam den-
tem aureum in ore enatum, vt nostra æta-
te factum est, facilius quis tolerarit. Phi-
lippus Macedo, Annibal Carthaginensis,
Sertorius Hispanus, ac Zisca Bohemus vn-
oculos

Ouid. l. 2.
Meta-
morph.

Catull.
epigr. 44.

Kranzius
Vand. lib.
12, cap. 33.

oculos se fuisse, vehementer doluerunt, tametsi non à natura, vt Arimaspi, sed ab euentu tales essent. Ita & alij dolent, qui sibi à natura nouerca cum caussa deformitatis, caussam quoq; doloris datam fuisse arbitrantur, & querelarum.

§. II.

An, & quo modo Deus sit author Monstrorum?

His in remedium sciendum est, etsi monstrum, quia teste Aristotele, *dis simile quidam est, & obliquum ac lesum*, sit vitium naturæ, ob aliquod impedimentum, à fine suo, deficientis; atque adeò licet caussa impedita per se non tendat in monstrum, tamen ratione Dei, qui rerum omnium euentus & prouidentia sua præuenit, & sapientia disponit, nulla monstra fortuito aut casu euenire. Tametsi igitur, cum illa generantur, caussa impedita & particularis dicatur à suo scopo deflectere, (cupit enim bos vitulum, non autem agnum generare) illiq; effectus fortuitus esse; tamen Deus suo non frustratur, qui & in monstris est gloriosus. Sicut enim Indi ex ipsis etiam inter se se colligatis cucurbitis ratem conficiunt, qua flumina traijciunt: ita

Aristot. 4.
de Gene-
rat. ani-
mal. c. 3.

Io. Lud.
Gottfrid.
in hist.
Antipod.
part. 1.
pag. 14.